

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อมุ่งศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล วอลเลย์บอล และ ฟุตบอล ระหว่างนักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย และนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทักษะทางกีฬาของนักเรียนทั้ง 2 โรงเรียนว่าแตกต่างกันหรือไม่ และเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงโครงการพลศึกษา ด้านทักษะทางกีฬาของทั้ง 2 โรงเรียน ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ส่วนวัตถุประสงค์รองนั้น เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาสำคัญทั้ง 3 ประเภท เพื่อจักได้ทราบว่าทักษะทางกีฬาสำคัญทั้ง 3 ประเภทนี้ มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงหรือไม่ ซึ่งข้อค้นพบนี้อาจเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย มีทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล วอลเลย์บอล และฟุตบอล สูงกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เนื่องจากโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีเวลาเรียนวิชาพลศึกษา 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีเวลาเรียนวิชาพลศึกษา 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
2. ทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับวอลเลย์บอล และทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับฟุตบอล มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง เนื่องจากทักษะทางกีฬาทั้ง 2 ชนิด มีองค์ประกอบสำคัญที่คล้ายคลึงกัน
3. ทักษะทางกีฬาวอลเลย์บอลกับฟุตบอล ไม่มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเนื่องจากทักษะทางกีฬาทั้ง 2 ประเภทนี้ มีองค์ประกอบสำคัญที่แตกต่างกัน

ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยอาศัยเทคนิคการทดสอบเพื่อวัดทักษะทางกีฬาของกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515 ของโรงเรียนสวน-

กุหลาบวิทยาลัย และโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย โรงเรียนละ 60 คน รวมเป็น 120 คน โดยอาศัยแบบทดสอบภาษาเดกบอดของน็อกซ์ แบบทดสอบของวอลเลย์บอลของรัชเชล-เลนจ์ และแบบทดสอบฟุตบอลของแมค โคนัลด์ รวบรวมข้อมูลซึ่งเป็นเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบภาษาเดกบอด และคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวอลเลย์บอล และฟุตบอล คำนวณหาสัมมูลเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ทดสอบความแตกต่างในทักษะทางกีฬาแต่ละประเภทของนักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน โดยสถิติการทดสอบค่าซีแบบทางเดียว ตลอดจนคำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาทั้ง 3 ประเภท

๕๕
ขอคนพบ

1. นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย มีทักษะทางกีฬาสเกตบอล โดยส่วนรวมสูงกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาในแต่ละรายการทดสอบ ปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย มีทักษะด้านการหยอกเหรียญเงินนี้ได้ดีด้วยการเลี้ยงลูกเร็ว และการเลี้ยงลูกยิงประตู สูงกว่า นักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ส่วนทักษะด้านการส่งลูกกระทบผนัง นักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีทักษะทัดเทียมกัน
2. นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย มีทักษะทางกีฬาบอลเลย์บอล โดยส่วนรวมสูงกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาในแต่ละรายการทดสอบ ปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย มีทักษะด้านการได้ลูกกระทบผนัง สูงกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนทักษะด้านการส่งลูกนักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีทักษะทัดเทียมกัน
3. นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย และนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีทักษะทางกีฬาฟุตบอล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หมายความว่า นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย กับนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยมีทักษะทางกีฬาฟุตบอลทัดเทียมกัน
4. ทักษะทางกีฬาสเกตบอล และวอลเลย์บอล มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงในทางเดียวกันในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

5. ทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล และฟุตบอล มีความสัมพันธ์แบบ สั้นตรงในทางเดียวกันในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

6. ทักษะทางกีฬาบอลเลย์บอล และฟุตบอล ไม่มีความสัมพันธ์กันแบบ สั้นตรงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ในการศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางกีฬาของนักเรียน โรงเรียนพิบูลวิทยาลัยและโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย มีทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล และ บอลเลย์บอล โดยส่วนรวมและเกือบทุกรายการทดสอบ สูงกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ยกเว้นรายการทดสอบ การส่งลูกกระทบผนัง ในแบบทดสอบบาสเกตบอล และการส่งลูกในแบบทดสอบบอลเลย์บอล ซึ่งตรงกับสมมติฐานของการวิจัยในข้อที่ 1 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของจอห์นสัน¹ (Johnson) ที่ว่า นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่มีการเรียนวิชาพลศึกษา 5 วันต่อสัปดาห์ มีทักษะทางกีฬาสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่มีการเรียนวิชาพลศึกษา 2-3 วัน ต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ เซกตัน² (Sexton) ยังได้ค้นพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมใน โครงการพลศึกษา 4 ปี มีทักษะทางกีฬาสูงกว่านักเรียนที่เข้าร่วมในโครงการพลศึกษา 2 ปี ซึ่งผลของการวิจัยนี้ อาจจะเนื่องมาจากว่าโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีเวลาเรียนวิชาพลศึกษา 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีเวลาเรียนวิชาพลศึกษาเพียง 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ดังนั้นนักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จึงมีทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล และบอลเลย์บอล โดยส่วนรวมสูงกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

2. ในการทดสอบทักษะทางกีฬาฟุตบอลนั้นพบว่า นักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีทักษะที่เหมือนกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกีฬาฟุตบอล เป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศไทย

¹Johnson, op.cit., p.97.

²Sexton, op.cit., p.859.

และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เป็นโรงเรียนหนึ่งที่ส่งเสริมกีฬาฟุตบอลมาก จึงทำให้นักเรียนมีความสนใจ และทำการฝึกซ้อมกีฬาฟุตบอลเป็นประจำ ซึ่งเป็นการช่วยพัฒนาทักษะทางกีฬาฟุตบอลของนักเรียนให้ดีขึ้นด้วย ดังนั้นในการทดสอบทักษะทางกีฬาฟุตบอล จึงปรากฏว่านักเรียนทั้ง 2 โรงเรียนมีทักษะไม่แตกต่างกัน

3. ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาทั้ง 3 ประเภท พบว่าทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับวอลเลย์บอล และทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับฟุตบอล มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง ซึ่งตรงกับสมมติฐานของการวิจัยในข้อที่ 2 และสอดคล้องกับข้อสรุปของ ทอร์นไดค์³ (Thorndike) เกี่ยวกับการถ่ายทอดทักษะทางกลไก (Transfer of Motor Skill) ว่าการถ่ายทอดทักษะจะเกิดขึ้น ถ้าทักษะทั้ง 2 อย่างนั้น มีความคล้ายคลึงกัน จากหลักการของทฤษฎีนี้ เมื่อพิจารณาถึงความคล้ายคลึงของทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับวอลเลย์บอลและฟุตบอลแล้ว พบว่า ทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับวอลเลย์บอลมีองค์ประกอบสำคัญที่คล้ายคลึงกัน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างมือและตา ส่วนทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลมีความสัมพันธ์กับทักษะทางกีฬาฟุตบอลในด้านทักษะการเคลื่อนไหวได้แก่ ทักษะในการวิ่ง การกระโดด เป็นต้น นอกจากนี้ทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล และฟุตบอลยังมีลักษณะและวิธีการเล่นที่คล้ายคลึงกันอีกด้วย กล่าวคือ เป็นกีฬาที่จะต้องมีการแย่งและการปะทะกันตลอดเวลา จากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมานี้ จึงเป็นข้อสนับสนุนผลการวิจัยที่ว่า ทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลมีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลและฟุตบอล

4. ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับฟุตบอลนั้น ปรากฏว่าทักษะทางกีฬาทั้ง 2 ประเภท ไม่มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง ซึ่งตรงกับสมมติฐานของการวิจัยในข้อที่ 3 และจากการพิจารณาถึงความคล้ายคลึงกันของทักษะทางกีฬาทั้ง 2 ประเภทพบว่า ทักษะทางกีฬาทั้ง 2 ประเภท มีลักษณะและวิธีการเล่นแตกต่างกัน กล่าวคือ ในกีฬาฟุตบอลใช้ทักษะของเท้า ส่วนในกีฬาบาสเกตบอลใช้ทักษะของมือ นอกจากนี้กีฬาฟุตบอลยังต้องมีการ

³ Joseph B. Oxendine, Psychology of Motor Learning, (New York : Appleton-Century-Crofts, 1968), pp.76-77.

แย่ง การปะทะ และการเคลื่อนไหวตลอดเวลา แต่กีฬาบอลเดี่ยวบอล เป็นกีฬาที่ไม่มีการปะทะกัน โดยผู้เล่นจะเล่นอยู่ในเขตแดนของตนเองเท่านั้น จากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมานี้ จึงเป็นข้อสนับสนุนผลการวิจัย ที่ว่าทักษะทางกีฬาบอลเดี่ยวบอลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับทักษะทางกีฬาฟุตบอล

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผลของการวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาทั้ง 3 ประเภท เป็นไปในทำนองเดียวกัน ทั้งข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างประชากร โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย และโรงเรียนกุหลาบวิทยาลัย แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างประชากร มีได้มีอิทธิพลต่อผลการวิจัยเลย หรืออาจกล่าวโดยสรุปว่า ผลการวิจัยได้เปิดเผยให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาทั้ง 3 ประเภท อย่างเด่นชัด

๒
ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียน โรงเรียนพิบูลวิทยาลัยซึ่งมีเวลาเรียนวิชาพลศึกษา มากกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีทักษะทางกีฬาโดยรวมสูงกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ซึ่งให้เห็นว่า เวลาเรียนน่าจะมีผลต่อพัฒนาการด้านทักษะทางกีฬาของนักเรียน ดังนั้น ผู้บริหารการศึกษาจึงควรพิจารณาให้มีเวลาเรียนวิชาพลศึกษาเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในโรงเรียนมัธยมสามัญ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีเวลาเรียนวิชาพลศึกษาเพียง 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และควรจะทำให้มีการเรียนวิชาพลศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีพัฒนาการด้านทักษะ ทางกีฬาและสมรรถภาพทางกายต่อเนื่องจากการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ในการสอนทักษะทางกีฬานั้น ควรจะจัดให้มีการสอนทักษะทางกีฬาแบบสาธิตบอลให้มากขึ้น เพราะจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬา ปรากฏว่าทักษะในกีฬาแบบสาธิตบอล เป็นตัวร่วมที่จะช่วยสร้างเสริมให้มีทักษะทางกีฬาบอลเดี่ยวบอล และฟุตบอลที่ยิ่งขึ้น และจากการวิจัยของ แดน เจียร์นีย์⁴ พบว่า ทักษะทางกีฬาแบบสาธิตบอล มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพ

⁴แดน เจียร์นีย์, เรืองเคิม, หน้า 20

ทางกาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลสูง ก็จะมีสมรรถภาพทางกายในระดับสูงด้วย ดังนั้น เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีการพัฒนาในด้านทักษะทางกีฬา และสมรรถภาพทางกาย จึงควรจะมีมุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลดียิ่งขึ้น

3. ในการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางกีฬาครั้งต่อไป ควรจะทำการวิจัยให้ครอบคลุมทักษะทางกีฬาทุกประเภท และควรขยายกลุ่มตัวอย่างประชากรให้มากขึ้น โดยสุ่มตัวอย่งนักเรียนจากหลาย ๆ โรงเรียน นอกจากนี้ ควรจะควบคุม กลุ่มตัวอย่างประชากรในทุก ๆ ด้าน เพื่อช่วยให้การวิจัยได้ผลดียิ่งขึ้น

4. สำหรับผู้ที่สนใจจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาประเภทต่าง ๆ นั้น ควรจะได้คำนึงถึงองค์ประกอบในด้านระดับสติปัญญาของผู้รับการทดสอบด้วย เนื่องจากระดับสติปัญญา เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง ในการถ่ายทอดทักษะ กล่าวคือ ถ้าบุคคลใดมีระดับสติปัญญาสูง ย่อมจะเป็นผลให้มีการถ่ายทอดทักษะได้ดีขึ้นด้วย⁵ ดังนั้นระดับสติปัญญาของผู้รับการทดสอบอาจจะมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬาต่าง ๆ ได้ จึงควรควบคุมกลุ่มตัวอย่างประชากรในด้านระดับสติปัญญาด้วย

⁵Oxendine, op.cit., p.84.